

Perspektiv

TEMATIDNING 2019

UTGIVEN AV SVALORNA INDIEN BANGLADESH

**Todafolkets
kamp för
sin framtid**

TEMA

**Starkare
tillsammans**

Kvinnorna som kämpar
för daliters rättigheter

Deras kartor kan ge
dem skogen tillbaka

Perspektiv 2019

Utgiven av Svalorna Indien Bangladesh

Årets tematidning har tagits fram av de åtta utlandspraktikanter som har tillbringat höst och vår hos några av våra partnerorganisationer i Indien. I den här tidningen skriver de om sina upplevelser på plats, om personer de mött och historier som de har stött på i Svalornas och partnerorganisationernas arbete för att stärka marginaliserade grupper i Indien.

Svalorna vill passa på att tacka alla fantastiska praktikanter för deras engagemang och hårda arbete – det är tillsammans vi kan förändra!

Redaktörer: Julia Lindahl och Miriam Siemsen Rundberg

Projektledare: Arwid Littmarck och Louis Eberstål

Layout: Mikaela Lindholm

Omslagsfoto: Julia Lindahl

Ansvarig utgivare: Carolina Ehrnrooth

Tryck: Bildcenter, Lund

På framsidan:

Från vänster: Suya Biddhi, Jeya Neyadhi, Savithri, Shivaspuri, Dharmalakshmi, Jaali Rani och Nilandh Poov från Todafolket. Läs om deras kamp för skogen på sidorna 10-11.

Om Svalorna Indien Bangladesh

Svalorna har arbetat med att bekämpa fattigdom och diskriminering i 60 år. Tillsammans med lokala organisationer tar vi tag i fattigdomens orsaker och gör det möjligt för människor att stå upp för sina rättigheter och skapa sig ett bättre liv. Läs mer om vårt arbete på svalorna.org

Kontakt

Hemsida: www.svalorna.org

Adress:

Telefon: 046-12 10 05

Svalorna Indien Bangladesh

E-post: info@svalorna.org

Spolegatan 5, 222 20 Lund

Stötta oss

Bli medlem: svalorna.org/medlem

Plusgiro: 90 12 34-5

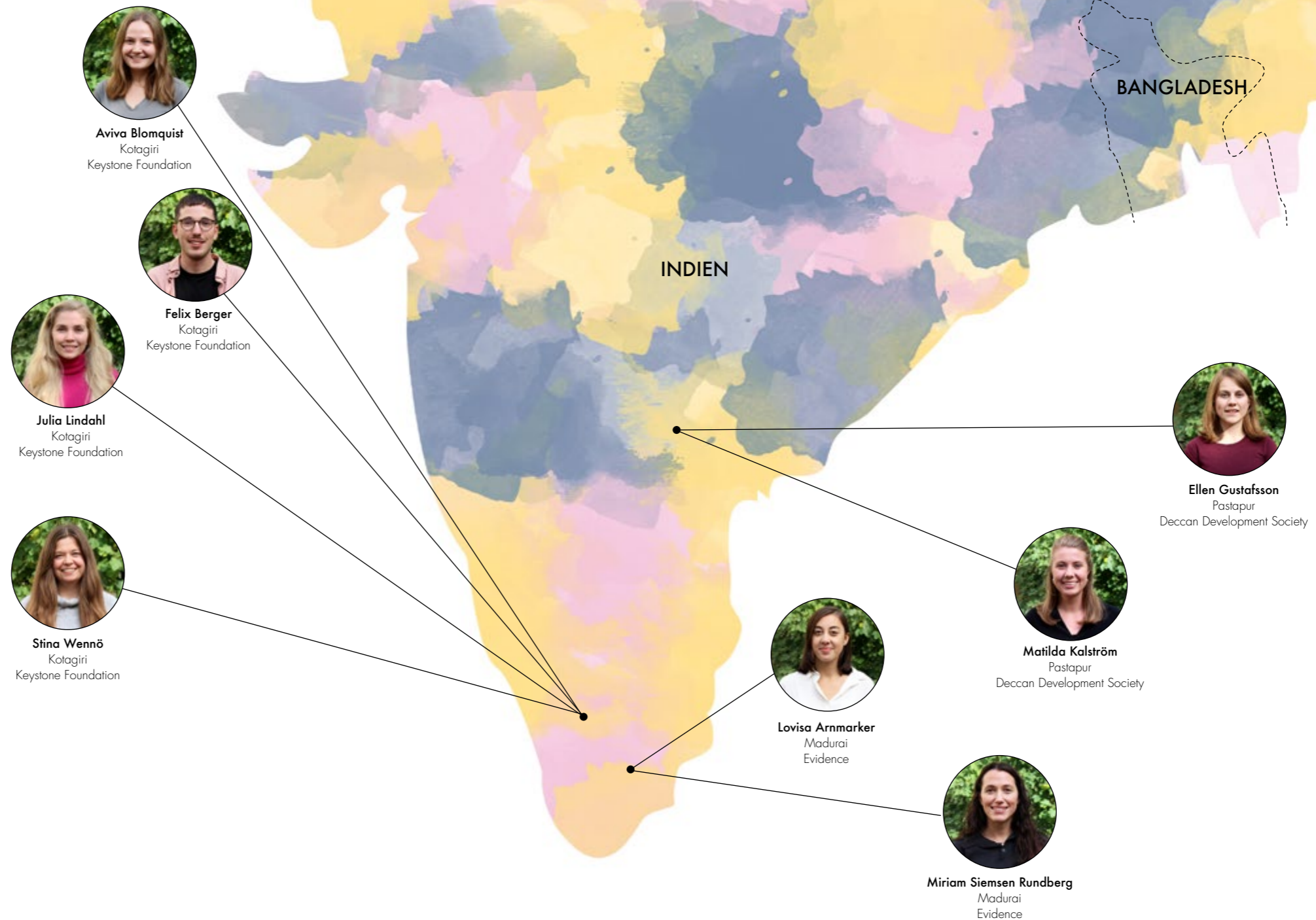
Swish: 123 90 12345

Detta material har finansierats av Sida genom Forum Syd. Sida/Forum Syd delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvar för innehållet är uteslutande producentens/författarens.

Vi som gjort tidningen Perspektiv:

Illustration: Mikaela Lindholm Foto: Arwid Littmarck

Vi är starkare tillsammans!

Runt om i världen kan vi följa en utveckling av växande klyftor mellan människor. Avståndet mellan den som är rik och den som är fattig verkar öka i takt med den ekonomiska tillväxten. Samtidigt ser vi hur grupper ställs mot varandra när nationalistiska och fundamentalistiska krafter växer sig allt starkare. Inte minst i Europa och USA, men också i Indien, där hindunationalismens intåg i politiken gjort tillvaron osäker för landets många minoriteter.

I ett sådant polariserat klimat kan det vara svårt att känna sig hoppfull inför arbetet för en mer rättvis, jämlik och hållbar värld. Det finns dock de som fortsätter kämpa mot alla odds. Under vår tid hos flera av Svalornas partnerorganisationer i södra Indien har vi gång på gång imponerats av människor vi träffat och deras arbete för sina och andras rättigheter. Vare sig det handlar om arbetet för ursprungsbefolkningens rätt till skog och mark eller arbetet att lyfta marginaliserade kvinnors rättigheter, så följer dessa organisationer en viktig princip – vi är starkare tillsammans.

I den här tidningen vill vi dela med oss av en del av det arbete som vi har fått bevittna under vår tid som praktikanter på några av de organisationer som för den här kampen framåt. På sida 6–7 kan du därför läsa om hur konsumenter och bönder samarbetar för att skapa ett ekologiskt och socialt hållbart jordbruk. Bläddrar du till sida 8 kan du läsa om hur den äldre generationen bland ursprungsbefolkningen i Nilgiribergen lär unga om traditionella levnadssätt för att bevara viktig kunskap om skogen. På sida 14–15 kan du även läsa om hur överlevare, vittnen och yrkesverksamma möts för att diskutera det sexuella och könsbaserade våldet mot dalitkvinnor. De initiativ vi lyfter i det här numret har alla en sak gemensamt – insikten om att vi måste gå samman i kampen för en mer rättvis, jämlik och hållbar värld, för oss själva och för framtida generationer.

Trevlig läsning!

Redaktionen

Innehåll

- 06 De minskar avståndet mellan bönder och konsumenter
- 08 Kunskap värd mer än guld
- 09 När torkan kommer
- 10 Todafolkets kamp för sin framtid
- 12 Kartor ger dem skogen tillbaka
- 14 Krönika: HBTQ-personers rättigheter på frammarsch i Indien
- 15 Folkdomstol synliggör sexuellt våld mot kvinnliga daliter
- 16 Kvinnligt företagande är framtiden i Nilgiribergen
- 17 Krönika: Traditionell kunskap behövs i det moderna jordbruket
- 18 Kvinnorna som kämpar för daliters rättigheter

De minskar avståndet mellan bönder och konsumenter

I den myllrande mångmiljonstaden Hyderabad i centrala Indien bor civilingenjören Hari Krishna. Ett tiotal mil utanför staden, i byn Arjunnaik, bor bonden Chandi Bhai. Gemensamt för de båda är att de är med i projektet ConFarm, som startats för att minska avståndet mellan stadens konsumenter och landsbygdens småbrukare.

Text & foto: Matilda Kalström & Ellen Gustafsson

Intresset för att komma närmare jordbruket har blivit allt större och har på många platser i världen tagit form i så kallade andelsjordbruk. Denna typ av jordbruk innebär att en konsument i förväg betalar för en del av bondens skörd, och får grönsaker och spannmål efterhand som grödorna skördas. Tillsammans med bonden delar de också på risker då skörden kan slå fel eller utebli.

DELAD ORO OCH GLÄDJE

Namnet Consumer Farmer Connect, förkortat ConFarm, skvallrar vad det handlar om. Projektet som startades 2018 i ett samarbete mellan organisationen Deccan Development Society (DDS) och konsumentföreningen Disha, kopplar samman konsumenter i staden Hyderabad med ekologiska bönder på landsbygden. För DDS och Disha är ConFarm mer än ett utbyte av pengar och grödor. Målet med projektet är att stadens konsumenter ska se bortom matbutikernas hyllor och ta del av de indiska småbrukarnas traditionella och hållbara jordbruk. Därför erbjuds konsumenterna möjligheten att få följa med ut till böndernas åkrar och lära sig hur ett jordbruk fungerar.

Genom att investera i ConFarm får konsumenten även förståelse för jordbrukets utmaningar genom att de delar böndernas oro för torka och skadedjur. Men investeringen ger också chansen att dela böndernas glädje vid en rik skörd.

MER ÄN BARA EN INVESTERING

Hari Krishna jobbar som ingenjör i Hyderabad och är en av konsumenterna i andelsjordbruket ConFarm. Han har ingen tidigare erfarenhet av jordbruk och har likt sina barn vuxit upp i staden.

–När vi handlar i matbutiker idag vet vi inte var maten kommer från. Som konsument i ConFarm kan vi följa med till åkrarna och se hur maten vi äter odlas.

Konsumenten Hari Krishna bor och jobbar som ingenjör i Hyderabad och var tidigt intresserad av projektet.

”De välkomnar oss som en del i sin familj, men det enda vi ger dem är lite ekonomisk finansiering.”

Det är fortfarande bönderna som gör allt viktigt jobb, och vi kanske kan kallas oss indirekta bönder.

Genom ConFarm har Hari Krishna tillsammans med sin familj vid flera tillfällen besökt de kvinnliga bönderna inom projektet. Bland annat deltog de när fröna såddes, ogräset rensades och grödorna skördades.

–Det finns idag många barn som inte vet hur odling går till. Genom att följa

Skördefest i byn Arjunnaik där konsumenterna får hjälpa bönderna och lära sig hur grödorna skördas.

med till bönderna kan de lära sig hur det går till från att ett frö sås, växer upp och tillslut hamnar på tallriken. Barnen är väldigt nyfikna och har många frågor till bönderna.

För Hari Krishna är ConFarm ett sätt att ge tillbaka till samhället, både för sig själv och sin familj. Genom projektet stöttar han och de andra konsumenterna bönderna och bevarandet av traditionell kunskap inom jordbruket. Samtidigt uttrycker han en känsla av ödmjukhet över sin egen roll i projektet.

–Vi får så mycket från dem och får lära oss otroligt mycket. De välkomnar oss som en del i sin familj, men det enda vi ger dem är lite ekonomisk finansiering.

KOPPLING MELLAN STAD OCH LANDSBYGD

Några mil utanför Hyderabad bor bonden Chandi Bhai i byn Arjunnaik. Tillsammans med de andra bönderna i byn har hon länge arbetat tillsammans med DDS. När Chandi Bhai fick höra om ConFarm blev hon genast intresserad. Det första året av projektet har dock varit tufft för bönderna. Bristen på regn har gjort att säsongen inte genererat så stor skörd som förväntat, vilket bekymrar Chandi Bhai.

–När vi inte får tillräckligt med regn så kan vi varken skörda tillräckligt eller ge tillbaka det konsumenterna investerat i vårt jordbruk. ConFarm är ett bra projekt men det måste regna, annars får varken

vi eller konsumenterna någon mat.

Trots problemen ser Chandi Bhai positivt på hur ConFarm får konsumenter att ta del av det traditionella jordbruket som hon och de andra bönderna i Arjunnaik utför.

–Vi är glada att de tar sig tiden att komma hit och delta i vårt dagliga arbete. Det är ett väldigt bra sätt att uppmärksamma vårt jordbruk på.

När de under året träffar konsumenterna sprids och utbyts kunskap om hur de brukar jorden. Utöver kunskapsutbytet har även ett starkt band bildats mellan konsumenter och bönder.

–De är en del av vår familj nu, säger Chandi Bhai och ler.

Chandi Bhai från byn Arjunnaik är en av de första bönderna som gick med i ConFarm.

Ayalaya och Kannama samtalar om Irulafolkets kultur.

Några av de råvaror skogen har att erbjuda.

När torkan kommer

Text och Foto: Ellen Gustafsson

Sommaren 2018 kommer många i Sverige minnas som otroligt varm. Skogar brann och åkrar torkade när regnet uteblev under en längre tid. För många svenska bönder innebar vädret dåliga skördar och att fodret inte räckte till djuren. Detta var en extrem period för oss i Sverige, men för bönder i de torra delarna av Indien är detta vardag. Under större delen av året är regn en ovanlig syn och den betydande delen av nederbörden faller under årets två monsunperioder. Vanligtvis. Under 2018 kom det inget regn under den första monsunperioden och bönderna var rädda att stå helt utan grödor. Men tack och lov kom regnet med årets andra monsunperiod.

När klimatet i dessa delar av Indien blir torrare riskerar de allra fattigaste att stå helt utan mat. I detta klimat finns det därmed en otrolig potential för grödor som klarar sig utan större regnmängder. Flera äldre sorter av spannmål, däribland hirs, som tidigare var vanliga i Indien har en stark förmåga

att stå emot torka. I jämförelse med nyare spannmålssorter, som det moderna vetet, har de längre rötter som kan nå längre ner i jorden. Där kan grödorna ta upp vatten som de nya spannmålssorternas korta rötter inte når. På de nya sorterna har denna egenskap framförallt förädlats bort för att grödan ska växa mer effektivt. De korta rötterna innebär att grödan kan använda mer energi till att producera mer säd.

Arbetet för att effektivisera jordbruket genom användningen av de nya spannmålssorterna har stöttats aktivt av den indiska regeringen under de senaste decennierna. Men trots att denna utveckling kan ge ett energieffektivt jordbruk, framförallt till fördel för de storskaliga bönderna, är riskerna stora för många småbrukare. På deras små åkrar finns inga borrade brunnar för de nya grödornas stora vattenbehov. För att få tillräckligt med mat under det kommande året måste de odla tåligare grödor. För när torkan kommer, är de nya grödorna dödsdömda.

Kunskap värd mer än guld

I Nilgiribergen i södra Indien bor flertalet urfolk som traditionellt livnär sig på jakt och samlande av naturens, främst skogens, resurser. För att bevara dessa traditioner krävs att yngre generationer kan ta del av kunskapen om skogen, vilket idag är svårt.

Text & foto: Felix Berger

I byn Pillur vid foten av Nilgiribergen bor Ayalaya, 20 år, och Kannama, 90 år, som båda tillhör Irulafolket. Kannama framhåller att skogen alltid varit en central del av deras kultur.

–Utan skogen finns inget liv. Du kan ha juveler och tusen kilo guld, men det mättrar inga magar. Skogen, jorden och jordbruket är vårt liv, säger Kannama.

Ved och ätbara råvaror som rotknölar samt frukter är några av de viktiga resurser Irulafolket utvinnet ur skogen. Både Ayalaya och Kannama menar dock att inställningen till kulturen och möjligheten att ta del av den traditionella kunskapen förändrats i negativ riktning de senaste årtiondena.

”Du kan ha juveler och tusen kilo guld, men det mättrar inga magar.”

KANNAMA.

TRADITIONELL KUNSKAP BORTPRIORITERAS

Kunskapen om skogen och dess resurser har börjat sina bland Nilgiribergens unga. Detta beror delvis på tidsbrist och att dagens unga väljer att leva ett liv influerat av andra kulturer. Influenser som äldre generationer inte hade tillgång till när de var yngre. Ayalaya berättar att långa resvägar till skolan är en anledning till att det numera inte finns tillräckligt med tid att lära sig om det traditionella levnadssättet. Hon menar att de flesta måste fokusera på skolundervisningen, i vilken traditionell kunskap sällan lyfts fram.

–Många unga tar sig endast tiden att lyssna på de äldres kunskap om de själva får ut något av det. Det finns inte samma tid som förr, förklarar Ayalaya.

Den stora kunskapsbristen lämnar

även luckor i kunskapen om skogens faror, vilket gör skogen till en osäker plats för de unga. Det har bidragit till att de äldre många gånger tycker det är säkrast att inte låta de yngre bege sig ut i skogen överhuvudtaget.

KUNSKAP FÖR FRAMTIDA GENERATIONER

Sedan tio år tillbaka har organisationen Keystone Foundation arbetat, i bland annat Ayalayas och Kannamas hemby Pillur, för att öka kunskapen om de traditionella levnadssätten igen. Det sker genom ett projekt som pågår i 20 byar, med Shiny Rehel som projektledare. Shiny förklarar att projektet innebär att en äldre byinvånare en gång i månaden tar med de yngre ut i skogen. Där får de unga lära sig om naturen samt de växter och grödor skogen har att tillföra deras liv. Keystone tillgodoser projektdeltagarna med nödvändigt utbildningsmaterial och fungerar som bollplank i de aktiviteter som genomförs.

–Projektet ger de äldre bymedlemmarna ett syfte och de yngre en starkare kontakt med sin kultur, betonar Shiny.

Kunskap om skogen handlar dock inte endast om att förenas med sitt kulturella arv. Shiny berättar vidare att skogen gar-

Shiny Rehel från Keystone leder arbetet som pågår i de 20 byarna i området.

ranterar en säker källa för matförsörjning för urfolket. Skogen bidrar således även till att flera av de folkgrupper som lever i Nilgiribergen kan vara självförsörjande. Det förklarar varför Kannama värderar kunskapen om skogen högre än guld. Med ett strukturerat kunskapsutbyte mellan generationer kan den traditionella kunskapen om Nilgiribergens skogar leva kvar i många generationer till.

På hirsfället blir Krishna Veni från Deccan Development Society visad runt hos en bonde strax utanför Hyderabad. Hirs är ett av de äldre sädeslagen som klarar torka bättre än många nya och mer förädlade sorter.

Todafolkets kamp för sin framtid

Bufflarna har alltid varit en central del av Todafolkets kultur och levnadssätt.

Foto: Julia Lindahl

Urfolket Toda har en tradition och kultur som är starkt förenad med de skogs- och landområden i Nilgiribergen i sydvästra Indien där de levit i generationer. Regleringar av staten har dock begränsat Todafolkets åtkomst till skogen vilket har lett till att de har fått det allt svårare att försörja sig. Tillsammans med Svalornas partnerorganisation Keystone Foundation arbetar de nu för att få tillbaka rätten till skogen och förbättra framtidsutsikterna för sitt folk.

Text: **Stina Wennö**

Problemen för Todafolket började när briter kom till Nilgiribergen under 1800-talet och började satsa på stora plantager av eukalyptus och akacia. Det orsakade stora förändringar i landskapet och gjorde det allt svårare för Todafolket att få tillgång till skog och land. Då landskapet ersattes med odlingar förlorade området även sin tidigare traditionella och kulturella mening.

Todafolket har en stark kulturell koppling till skogen, där de bland annat samlar material in till de heliga tempel som utgör en central del av befolkningens traditionsutövning. Keystone Foundation, som bland annat arbetar med urfolks rättigheter till skogen, har kommit att bli en viktig aktör i Todafolkets kamp för att bevara sitt traditionella levnadssätt.

Foto: Stina Wennö

För Peete Ker är det viktigt att bevara sin kultur och rätten till skogen.

Peete Ker tillhör Todafolket och bor i byn Bikupathy. Han berättar att de tillsammans med Keystone verkar för att förbättra försörjningsmöjligheterna för Todafolket, genom att arbeta med att bevara sin kultur och rätten till skogen.

De vilda bufflarna som lever i Nilgiribergen är även en viktig del av Todafolkets kultur och försörjning. Karnesh, som även han bor i byn Bikupathy, berättar att de alltid levit i symbios med bufflarna. Djuren är en central del av deras trosutövning och religiösa ritualer, samtidigt som bufflarna bidrar till en ökad försörjning. Buffelmjölken säljs eller används som bytesvara byarna emellan. Bufflarna behöver tillgång till skog och framför allt betesmark för att överleva. Ett område som minskat drastiskt i takt med att plantagen breddat ut sig.

–Bufflarna har blivit färre och färre. I takt med detta har även Todafolket minskat i antal, säger Karnesh.

MYNDIGHETERNA SAKNAR FÖRSTÅELSE

Den indiska skogsförvaltningen har ansvaret för att se till att skydda skogsområden och djurliv i bland annat Nilgiribergen. Men Skogsförvaltningen har länge haft bristande förståelse och dialog för Todafolkets beroende och

nyttjande av skogen. Något som lett till ytterligare problem för Todafolket. I Bikupathy finns det egna erfarenheter av de problem som skapats i mötet med skogsförvaltningen.

–När vi samlat material från skogen har skogsförvaltningen undrat vad vi gör där, förklarar Peete Ker.

En viktig del av keystones arbete är att stärka urfolken i hur man bättre kräver sin rätt till skogen. Peete Ker har själv förklarat för skogsförvaltningen varför skogen är viktig för dem och att de endast tar material som är nödvändigt för deras försörjning och levnadssätt. Detta har bidragit till en dialog mellan skogsförvaltningen och hans by. Han beskriver att situationen i de olika byarna skiljer sig åt och att det är viktigt att stötta varandra byarna mellan. I en del byar i Nilgiri-distriktet har rätten till skogen hotats av utomstående aktörer, vilket försvårat åtkomsten. Därför har det blivit viktigare att tillsammans kräva rätten till skogen i dessa byar.

ETT STEG I RÄTT RIKTNING

Allt eftersom bufflarna blivit färre till antalet så har en alternativ inkomstkälla blivit allt viktigare för Todafolket. Många kvinnor inom Todafolket arbetar med

Foto: Julia Lindahl

Yeshodha, Jaali Rani, Pudhu, Shivaspuri och Jeya Neyadhi hoppas i framtiden på att få större inflytande i hela processen vid tillverkningen av todabroderier.

”Broderiet är betydelsefullt för att vi ska klara oss ekonomiskt.”

JEYA NEYADHI.

Foto: Stina Wennö

Karnesh tror på ett fortsatt starkt samarbete med Keystone.

att tillverka så kallade todabroderier, ett traditionellt hantverk av svarta och röda trådar som broderas på ett vitt bomullstyg. Den avancerade tekniken ger upplevelsen av att broderiet är vävt in i tyget. Med keystones hjälp har de fått patent på todabroderiet. En äganderätt som innebär att ingen får kopiera mönstret eller tekniken som är kopplat till det specifika geografiska området. Jeya Neyadhi, som också kommer från Bikupathy, berättar att äganderätten är viktig för dem eftersom de nu har ensamrätt på sin inkomstkälla.

–Broderiet är betydelsefullt för att vi ska klara oss ekonomiskt, förklarar hon.

Jeya och de andra kvinnorna berättar att de i framtiden vill bli mer involverade i hela kedjan av processen, från skapandet av produkten till hur den säljs. Även om todabroderiet utgör en viktig inkomstkälla, poängterar de hur avgörande tillgången till skogen är för deras livnäring och tradition.

Peete Ker, Karnesh och Jeya Neyadhi hoppas alla att deras arbete ska leda till att Todafolket kan utveckla fler försörjningsmöjligheter och bevara sin rätt till skogen. Nyckeln för alla tre är ett fortsatt samarbete med Keystone.

Kartor ger dem skogen tillbaka

Skogsrättigheter har stor betydelse för de indiska urfolkens tillgång till traditionella skogsområden och dess resurser. Ansökningsprocessen för dessa är dock svår och kräver stor förståelse. Med hjälp av Keystone Foundation tar urfolken i Nilambur, i sydvästra Indien, krafttag för att kräva ökade rättigheter, genom att skapa kartor.

Text & foto: Aviva Blomquist

När skogsrättighetslagen infördes år 2006 reagerade de regionala skogsförvaltningsarna, som kontrollerar skogarna, olika runt om i Indien. I kommunen Nilambur valde skogsförvaltningen att ta kontroll över processen genom att aktivt inte informera de berörda urfolken om den nya lagen eller dess ansökningsprocess. Exempelvis satte skogsförvaltningen ihop skogsrättighetskommittéer, bestående av personer från urfolken. Det informerade dem dock inte om kommittéernas funktion, som är att genomföra ansökningar om skogsrättigheter. Medlemmarna ombads sedan att skriva under olika dokument, vilket utan deras vetskap gav alla hushåll individuella skogsrättigheter.

Denna problematik är något som Baburaji C. från en av Kaatunayakafolkets skogsrättighetskommittéer reagerat på.

–Vi kände inte till processen, så det var inte förrän vi fick individuella skogsrättigheter som vi förstod att dessa områden nu tillhörde oss, berättar han.

Ingen hade konsulterat dem vilket gjorde att områdena var orättvist och inkorrekt fördelade. Sedan dess har det krävts mycket tid och engagemang av

Baburaji C.

hans folk för att omförhandla vilka skogsområden varje hushåll har rätt att bo och odla i. Detta pekar på vikten av deltagande genom hela ansökningsprocessen.

MÖJLIGHETER MOTIVERAR

De engagerade kommittéerna valde därefter att ansöka om gemensamma skogsrättigheter, som inkluderar större skogsområden. Detta eftersom sådana ansökningar även kan inkludera exempelvis de platser där förfäder levde och utvunnit resurser, samt heliga marker. Till deras stora besvikelse nekades ansökningarna, vilket blev ett hårt slag mot deras engagemang. För att öka motivationen anordnar Keystone möten där de sprider mer information kring ansökningsprocessen och möjligheterna med gemensamma skogsrättigheter. Det är just det sistnämnda som har fått igång deras kämpaglöd igen.

Baburaji C. har blivit tvångsförflyttad två gånger av skogsförvaltningen. Hans vilja att på nytt kämpa för gemensamma

Keystones Sunilkumar visar Anita från Kaatunayakafolket ett exempel på en färdigställd skogsrättighetskarta.

Kartworkshopen genererar diskussion för Babu och Paniyafolket.

Aneesh från Kaatunayakafolket gör markeringar på den gemensamma karta.

SKOGSRÄTTIGHETSLAGEN

Skogsrättighetslagen (org: Forest Rights Act) adresserar orättvisor då Indiens urfolk hindrats och fortsätter hindras från att tillträda de skogsområden som de traditionellt levde i och av. Genom en ansökningsprocess kan de enligt lagen nu få tillgång till dessa områden igen. Lagen är indelad i tre nivåer; individuella skogsrättigheter, gemensamma skogsrättigheter och gemensamma förvaltningsrättigheter. Keystone Foundation arbetar med informationspridning samt med att underlätta ansökningsprocessen för de som enligt lagen kan göra anspråk på skogsområden.

Läs mer på: forestrightsact.com

skogsrättigheter kommer ur den nu insedda möjligheten att i framtiden kunna flytta tillbaka till det område där hans förfäder levde. Där även han bodde innan den första tvångsflyttningen. Marken hans folk tilldelats som ersättning är av dålig jordkvalitet, vilket gör att de varken kunnat odla sin egen mat eller upprätta stabila bostäder där.

–Det handlar om landsäkerhet. Att med självförtroende kunna fortsätta utnyttja skogens resurser, understryker Babu, som är del av en skogsrättighetskommitté för Paniyafolket.

Babu.

De har hittills inte blivit hindrade av skogsförvaltningen från att tillträda skogen men är oroliga för framtiden. Han menar att det inte går att förutspå vad skogsförvaltningen kan komma att bestämma imorgon. Att flytta därifrån kommer dock aldrig att vara ett alternativ för honom.

–Jag är född i skogen, vill leva i skogen och dö i skogen, tillägger Babu.

KARTOR SOM BEVIS

En viktig del av ansökningsprocessen för gemensamma skogsrättigheter är bevisföring i form av en karta. Denna karta kan innehålla allt från förfäders boplatser,

”Jag är född i skogen, vill leva i skogen och dö i skogen”

BABU.

platser där de jagat honung, helig mark, odlingsplatser, viktiga vattenkällor samt information om var frukt och traditionell medicin finns att tillgå. Kartorna skapas genom gemensam kartläggning, som går ut på att medlemmar från urfolken sitter ner och tillsammans försöker dokumentera alla detaljer kring deras relation till skogen. Eftersom många av dem saknar tidigare erfarenhet av denna typ av arbete så bjöd Keystone in dem till en workshop med fokus på att lära sig hur det går till.

Att göra arbetet tillsammans är något som deltagaren Babu tyckte var intressant under workshoppen.

–Det var en bra övning eftersom vi kunde få perspektiv från både gruppens unga och äldre medlemmar. Om endast unga deltagit hade kunskap om våra förfäders mark gått förlorad i kartan, framhäver han.

För Baburaji C. är det framförallt resultatet av kartläggningen som gjort störst intryck. Eftersom hans folk skapade kartan tillsammans kunde de slutligen avgöra storleken och gränserna för det område som de enligt lag kan göra anspråk på.

–Att sätta gränser är en viktig process eftersom de bestämmer ägarskapet. Erkända gränser gör att ingen utomstående

”Att sätta gränser är en viktig process eftersom de bestämmer ägarskapet”

BABURAJI C.

kan komma och utvinna resurser från vår skogsmark, förklarar han.

HOPPAS INSPIRERA ANDRA

Både Babu och Baburaji C. känner en styrka i att så många urfolk aktivt deltagit i workshoppen. De känner hopp att processen ska gå snabbt om de lyckas upprätthålla sin nuvarande drivkraft. Med gemensamma skogsrättigheter kommer de få större tillgång till skogens resurser, något de hoppas ska inspirera ett bredare engagemang också i andra urfolk. Ett brett deltagande i processen är något som bevisligen behövs för att skogsrättighetslagen ska bli banbrytande för Indiens urfolk, likt den har potential att bli.

HBTQ-personers rättigheter på frammarsch i Indien

Krönika

Text: Felix Berger

Den 6 september 2018 var en historisk dag för homosexuella i Indien. I en ny dom fastslog Indiens högsta domstol att sex med samtycke mellan samkönade myndiga personer inte är ett brott. När jag hörde om denna nyhet kände jag, som homosexuell man på väg till Indien, stolthet över det indiska HBTQ-samfundet. Kampen hade gett resultat.

Så sent som 2013 tockades indisk lag som att samkönat sex är ett brott mot naturens ordning. Då uttryckte Indiens högsta domstol bland annat att homosexuella

”HBTQ-personer är jämlika medborgare av Indien som åtnjuter rätten att uttrycka sig fritt genom sina intima val.”

endast utgör en minimal bråkdel av Indiens befolkning. Enligt domstolen rättfärdigade det diskriminering av homosexuella. Den nya domen, som ogiltigförklarar tidigare domar, tände därför en eld bland HBTQ-aktivister. En eld som skapat en energi att fortsätta kämpa för lika rättigheter och möjligheter.

Det fyller mig med ilska när en domstol avfärdar en grupp rättigheter på grund av att de utgör en minoritet i samhället. Syftet med lagstadgade rättigheter för individer ska vara att skydda utsatta minoriteter från att behöva anpassa sig till majoriteten. Den nya domen från 2018 är inne på samma spår. Där tolkas den indiska brottsbalken som diskriminerande och oförenlig med indisk grundlag. En grundlag som erkänner varje persons rätt till privatliv. Den nya domen tydliggör att sex mellan samtyckande vuxna tillhör just privatlivet, eftersom det varken skadar samhället eller någon utomstående individ.

Tidigare kunde personers kön avgöra om en sexuell handling var naturlig eller onaturlig enligt indisk lag. Därför är det glädjande att läsa hur tydligt den nya domen behandlar frågor om diskriminering av HBTQ-personer och samhällets heteronormer. I domen markeras att:

”HBTQ-personer är jämlika medborgare av Indien som inte får diskrimineras och åtnjuter rätten att uttrycka sig fritt genom sina intima val.”

I slutet av domen poängteras dessutom att historien är skyldig alla HBTQ-personer en ursäkt. En ursäkt för den systematiska förföljelse och det förtryck de utsatts för.

Hur framtiden för indiska HBTQ-personer blir är dock svårt att förutse. Bakslag har skett tidigare. Trots det har jag en stark tilltro till att den nya domen kan leda till att HBTQ-personers rättigheter förbättras på flera håll. Den indiska högsta domstolens domare hade kunnat föra ett resonemang som endast berör homosexuella. När domen nu istället poängterar att samtliga HBTQ-personer blivit utsatta för diskriminering öppnas dörrar för hela HBTQ-samfundet. Tidigare domar ogiltigförklaras av den nya, vilket innebär att den nya domen kommer behöva beaktas i alla framtida fall gällande HBTQ-personers rättigheter i Indien. Glöden har tänts inom aktivisterna. Kampen fortsätter och min starka förhoppning är att den nu kan fortsätta i rätt riktning, utan fler bakslag.

Aulan är fylld till bredden av åhörare som engagerar sig mot sexuellt våld mot kvinnliga daliter.

Folkdomstol synliggör sexuellt våld mot kvinnliga daliter

I en universitetsaula i Madurai, Tamil Nadu, trängs över 250 personer för att delta i en folkdomstol som hålls av Svalornas partnerorganisation Evidence. Ämnet för dagen är sexuellt våld och trakasserier mot kvinnliga daliter, tidigare kallade kastlösa. Eventet är ett tillfälle att uppmärksamma ett ämne som annars inte får mycket utrymme.

Text & foto: Lovisa Arnmarker

Studenten, journalister och intresserade tar plats i publiken och längst fram samlas vittnen och en panel bestående av åtta sakkunniga inom frågan. I panelen sitter jurister, läkare, journalister och civilsamhällesrepresentanter. Eventet syftar till att lyfta fram daliters erfarenheter såväl som att identifiera och diskutera brister i systemet vad gäller hanteringen av fall av sexuellt våld. Det råder en tryckt stämning i rummet och det tystnar i lokalen innan diskussionen börjar. Under seminariets gång berättar arton överlevare och anhöriga om övergrepp som de genomlevt, varpå panelen ger råd och diskuterar fallen. Diskussionen berör allt från trakasserier till våldtäkt och mord. En man berättar om hur hans dotter blev våldtagen, mördad och slängd i

ett vattendrag. Flera personer vittnar om hur en universitetsrektor kontinuerligt utnyttjar kvinnliga studenter utan att några åtgärder vidtas.

MARGINALISERING AV DALITER

Av samtalet framgår det att kvinnliga daliter, som återfinns längst ner i kastsystemet, är mer utsatta än andra grupper. Sexuellt våld är ofta sammankopplat med makt och det är inte ovanligt att män från högre kast trakasserar kvinnliga daliter just för att utöva makt. Enligt Evidences grundare Kathir Vincent Raj blir daliter dessutom i högre utsträckning dåligt bemötta av polisen när de anmäler brott. Polisen lutar mer på förövaren om han tillhör ett högre kast. Det händer att polisen ignorerar anklagelser, skambelägger offer och förvrider deras berättelser.

–När jag försökte anmäla att mitt barn blev sexuellt utnyttjad blev jag själv falskt anklagad och misshandlad av polisen, uppger en pappa med sorg i blicken. Många vet inte hur de ska gå vidare när de har blivit utsatta och samhället brister i sitt stöd till daliterna.

BRISTER I SYSTEMET

Paneldeltagarna bidrar med olika perspektiv på det stöd man kan få vid sexuella övergrepp och snart formas en övergripande bild av det komplicerade system som finns tillgängligt för att hjälpa de som utsatts. Systemet har många brister.

–Även om lagar mot sexuellt våld är

starka så är de dåligt implementerade, säger Kathir. Kompensationer betalas inte ut, gärningsmän släpps, processer blir försenade och det erbjuds inte psykologiskt stöd till överlevare. Medicinska undersökningar, som måste genomföras i rätt tid för att säkra bevisföringen och offrets hälsa, försummas. Överlevare har svårt att ta del av den rättsliga processen som sällan är transparent.

Det diskuteras hur systemet kan förbättras och rekommendationer formuleras. För att komma tillrätta med problemen måste samarbetet mellan polis, sjukvård och rättssystem koordineras, implementeringen av lagar övervakas och tjänstemäns kastdiskriminering undersökas.

–Framst måste en attitydförändring ske, förövare måste hållas ansvariga och daliter på landsbygden behöver få tillgång till information om sina rättigheter, anser aktivisten och paneldeltagaren Deepalakshmi.

Genom de journalister som rapporterar om eventet sprids budskapet till be-

“Även om lagar mot sexuellt våld är starka så är de dåligt implementerade.”

I vittnesbåset tar överlevare och anhöriga plats för att dela sina historier om sexuella övergrepp.

folkningen och press sätts på beslutsfattare för förändring. Mycket utträttas på bara några timmar. Ändå är arbetet mot kvinnovåld någonting som måste pågå kontinuerligt. Problemen kan inte lösas på en dag, menar paneldeltagaren Dr. Margaret Kalaiselvi och tillägger:

–Det är viktigt att komma tillrätta med de underliggande orsakerna till våldet och inte bara skrapa på ytan.

SAMTAL SKAPAR FÖRSTÅELSE

Många vittnen berättar sina historier med gråten i halsen. En student som sitter i publiken är märkbart uppriven och förklarar hur chockad hon är över vad hon hört.

–Det är första gången jag träffar personer som har upplevt den här typen av våld. Jag har haft en trygg uppväxt i staden och visste inte att det här händer daliter på landsbygden, säger hon upprört. Kast finns tyvärr i blodet i det här landet, tillägger hon sedan.

Samtalet ger vittnen, yrkesaktiva och publiken en tydligare bild av problematiken med sexuellt våld mot kvinnliga daliter. Samtidigt känner utsatta stöd och får reda på vad de kan kräva av rättssystemet. Diskussionen öppnar för förståelse, förändring och samlar människor från olika grupper i solidaritet och engagemang. Framst ger evenemanget en röst åt daliter drabbade av sexuella övergrepp, i ett Indien som ofta inte lyssnar.

Dr. Margaret Kalaiselvi i panelen delar med sig av sina åsikter om sexuellt våld.

Foto: Miriam Siemsen Rundberg

Mageshwari, Radhika och Shanthi tillverkar tvålar av bivax som säljs i lokala butiker och online.

Kvinnligt företagande är framtiden i Nilgiribergen

Last Forest Enterprises startades som ett initiativ av Keystone Foundation för att ge marginaliserade grupper i Nilgiribergen en möjlighet att livnära sig på egentillverkade produkter. Last Forest fungerar som en marknadsföringsplattform och ger nu försörjningsmöjligheter till över 6 500 personer varav majoriteten är kvinnor.

Text & foto: Julia Lindahl

En av de kvinnor som försörjer sig på att tillverka produkter är Mageshwari. Hon är anställd av tillverkningsföretaget Aad-

himalai, ett systerbolag till Last Forest, som äger flera produktionscenter i Nilgiribergen. Last Forest köper produkter av Aadhimalai och ger dessa en garanterad marknad. Produkterna säljs idag av över 100 återförsäljare, i fyra lokala butiker som ägs av Last Forest, i deras egen webbutik och på Amazon.

I ett produktionscenter beläget strax utanför Coonoor i Nilgiribergen arbetar sex kvinnor från urfolken Kurumba och Irula. En av dessa kvinnor är Mageshwari. Hon har arbetat på centret sedan det grundades 2005. Kvinnorna har fått utbildning av Keystone i hur man tillverkar produkter och skapar mervärde av skogens resurser. Idag tillverkar de bland annat honung, tvål, läppbalsam och oljor. Kvinnorna tillverkar 3 000 tvålar i månaden där en variant innehåller kol. Att an-

vända kol var kvinnornas egna idé, en tvål som idag är en av Last Forest mest sålda produkter.

DELÄGANDE ÖKAR KÄNSLAN AV TILLHÖRIGHET

Att arbeta på produktionscentret kommer med många fördelar, bland annat har de anställda möjlighet att erhålla egna aktier i företaget. Aadhimalai är unikt i att alla aktieägare och styrelseledamöter tillhör urfolk i Nilgiribergen.

– Aadhimalai är mitt eget företag! Jag har aktier i bolaget och får en del av vinsten i slutet av året, säger Mageshwari stolt.

Innan kvinnorna började producera varor åt Aadhimalai arbetade de på teplantagen vilket innebar långa transportsträckor och en osäker inkomst. Arbetet på teplantagen är timbaserat och kan variera från dag till dag. Eftersom produktionscentret ligger i deras by sparar de både tid och pengar på transportkostnader. Aadhimalai ger även kvinnorna en fast månadslön.

Mageshwari.

LAST FOREST

Last Forest hjälper urfolk i Nilgiribergen att utveckla nya färdigheter och förbättra sin ekonomiska ställning. Företaget tror på tillväxt som är meningsfull och återinvesterar 30% av vinsten i samhällsutveckling. De arbetar ekologisk, med rättvis handel och för att öka den lokala sysselsättningen och gynna lokala marknader. Läs mer på www.lastforest.in.

– Jag började arbeta här för över tio år sedan och har aldrig behövt återvända till teplantagen. Det är jag väldigt glad för, säger Mageshwari.

TILLGÅNG TILL SKOGEN EN VIKTIG DEL I ARBETET

Eftersom kvinnorna tillverkar produkter med resurser från skogen, är tillgång till skogen viktig för att bedriva verksamheten. De har rätt att gå in i skogen och samla resurser såsom nötter, bär, oljor, honung och kryddor. Detta så länge de inte hugger ner fler träd än för eget bruk och värnar som skogens välmående. Tidigare var det svårt att få tillstånd av staten att gå in i skogen, men Keystone har arbetat hårt för att kräva urfolkens rättigheter. Enligt den indiska lagen om skogsrättigheter har de rätt att samla resurserna. Keystone har utbildat kvinnorna i vilka rättigheter de har och idag känner de sig trygga att gå in i skogen.

– Om någon stoppar oss från att gå in i skogen idag känner vi till våra rättigheter och vet var vi får gå, säger Mageshwari.

KVINNORNA INSPIRERAR ANDRA

På sin fritid deltar Mageshwari ofta i självhjälpgrupper i området där kvinnor träffas och ger stöd till varandra i olika ämnen i livet. Här är hon känd för sitt arbete och förklarar att kvinnorna på produktionscentret bidrar med ett gott exempel för andra.

– Det gör mig stolt och glad att kunna inspirera andra kvinnor. Det gör att jag vill fortsätta arbeta här, säger Mageshwari.

Hon berättar även att regeringsmän och statstjänstemän som har kommit på besök är imponerade och förvånade över hur kvinnorna leder arbetet på centret. Kvinnorna i detta produktionscenter har, trots att de mött flera utmaningar, stått på sig och fortsatt att skapa produkter. De har idag erkänts av kommunen som ett framgångsrikt kvinnligt företag i Nilgiri distriktet.

Traditionell kunskap behövs i det moderna jordbruket

Kronika

Text: Matilda Kalström

Indien är världens näst största land med en växande befolkning som idag uppmäter 1,3 miljarder. Den snabba befolkningstillväxten ställer krav på ökad produktion av mat och landets jordbruk utvecklas i ett rasande tempo för att möta de ökade behoven. Traditionella och miljövänliga jordbruksmetoder ersätts till stor del av moderna och mer kemikalieberoende metoder, en förändring som skapar oro för jordbrukets miljöpåverkan. Ett hållbart och effektivt jordbruk är nödvändigt. Istället för att ersätta de traditionella metoderna bör de kombineras med moderna. På så vis kan man uppnå ett jordbruk som är både effektivt och hållbart.

Foto: Elin Gidlöf

Kunskapen om traditionella och motståndskraftiga grödor som hirs kan bli avgörande för att säkra en framtida försörjning.

Idag finns en oro för hur det indiska jordbruket, som till stor del utförs av småbönder, ska kunna producera tillräckligt med mat åt landets växande befolkning. Många av dessa småbönder använder fortfarande traditionella metoder inom sitt jordbruk. Metoder som ofta är mer skonsamma mot naturen i jämförelse med många konventionella som istället är beroende av kemikalier och bevattning. Något som inte är hållbart i längden.

Med lovord om större skördar och mer pengar framstår det moderna jordbruket som ett mer attraktivt val. Tyvärr kan dessa löften inte alltid hållas och istället kan bönderna försättas i stora ekonomiska skulder. Skörden kan slå fel och skadedjursangrepp och brist på regn kan förstöra grödorna, något som varken det traditionella- eller konventionella jordbruket kan kontrollera. Inom det traditionella jordbruket finns dock kunskap om grödor som är motståndskraftiga för torka, samt kunskap om naturliga bekämpningsmedel och gödningsmedel. Kunskap som kan bli avgörande för att producera tillräckligt med mat i framtiden.

Genom att tillvarata och använda traditionell kunskap i det konventionella jordbruket kan fördelarna med de båda jordbruken dra nytta av varandra. Den traditionella kunskapen kan bidra till ett jordbruk som är mer skonsamt för miljön samtidigt som viktig kultur och tradition bevaras. Det konventionella jordbruket å sin sida kan bidra med kunskap om modern teknik som kan effektivisera produktionen. Att kombinera dessa två skulle alltså innebära ett jordbruk som kan möta behovet av ökad produktion utan att överbelasta naturens resurser.

”Ett hållbart och effektivt jordbruk är nödvändigt.”

Kvinnorna som kämpar för daliters rättigheter

I delstaten Tamil Nadu i södra Indien kämpar en grupp kvinnor outröttligt med att förbättra situationen för daliter (s.k. kastlösa) på den indiska landsbygden. Kvinnorna bor utspridda över delstaten men samlas i en gemensam kamp för rättvisa och jämlikhet. De är själva daliter och har olika erfarenheter av hur det är att leva som kvinna och dalit i ett kastbaserat samhälle. Kvinnorna mobiliserar sig genom organisationen Evidences kvinnorrättsforum. Ett forum med syfte att sammanföra och stötta de krafter och det engagemang som redan finns i delstaten. Genom forumet får medlemmarna verktyg för att själva kunna leda ett mer effektivt arbete i sina respektive byar. Här berättar några av dem om sin kamp.

Text och foto: **Miriam Siemsen Rundberg**

SEENIYAMMAL från byn Bodikamanvadi, Dindigul

Seeniyammal bor i ett område för daliter i byn Bodikamanvadi. I området ligger även det lärocenter där hon arbetar som studievägledare och guidar ungdomar till studier på högre nivå. Hon fungerar dessutom som en rådgivare för människorna i området och tar sig an olika lokala frågor, som tillgången till vatten och ordentliga vägar.

– Jag vill vara en förebild för vår unga generation och inspirera fler flickor och kvinnor till att själva ta sig ur sin situation. Att vara en del av den här gruppen ger mig dessutom självförtroendet att fortsätta kämpa, eftersom jag vet att jag alltid har gruppen bakom mig och att vi för den här kampen tillsammans.

EZHILAMUTHA från byn Kavandapatty, Madurai

Ezhilamutha är en aktiv medlem i Evidences kvinnorrättsforum. Där hon bor har det länge funnits en utbredd diskriminering mot daliter, som varken får cykla eller ha på sig skor när de går genom byn. Detta enligt en gammal tradition med syfte att förnedra och förtrycka daliterna. Ezhilamutha har bland annat initierat en namninsamling om att ändra namnet på en gata där bara daliter bor. Namnet på gatan associeras idag med den dominanta kastgruppen, det vill säga den grupp som under lång tid har förtryckt daliterna som bor där. Hon var också en av arrangörerna bakom en demonstration med syfte att lyfta de dåliga levnadsförhållandena för daliterna i området.

– Vi är inte sämre än andra kvinnor, ändå fortsätter de att behandla oss som om vi vore det, därför är den här kampen så viktig för mig.

TAMIL SELVI från byn Sedapatti, Dindigul

Tamil blev 2006 invald till det lokala politiska styret. Under sin politiska karriär arbetade hon på olika sätt med att förbättra levnadsförhållandena för daliterna i området. Hon såg bland annat till att få dit vattentankar för att lösa den då rådande vattenbristen.

Idag arbetar hon som socialarbetare och människorna i området där hon bor vänder sig ofta direkt till henne med sina problem. Vid ett tillfälle ledde hennes ingripande till att ett planerat barnäktenskap stoppades.

– Jag är med i forumet eftersom vi är mer framgångsrika när vi kämpar mot orättvisorna tillsammans. Vi kan lära av varandra och det hjälper att ha ett nätverk. Tillsammans är vi starka. En ensam hand kan inte klappa, som ordspråket lyder.

PANDIJOTHI från byn Batlagundu, Madurai

För några år sedan hamnade Pandijothi i konflikt med en granne på grund av att hennes familjs avloppsledning gick förbi grannens hus. Mannen kunde inte acceptera det eftersom Pandijothis familj är daliter och det gamla synsättet på daliter som orena lever kvar. Pandijothi polisanmälde mannen efter att han vid ett tillfälle tagit upp avfall från avloppet och kastat det på hennes dotter. Mannen fick stöd från en majoritet i byn som med hot och tvång försökte få henne att dra tillbaka sin anmälan. Pandijothi vägrade ge upp men fallet lades ändå ned. Hennes beslutsfasta agerande ledde till att andra daliter började höra av sig till henne med sina olika ärenden och idag för Pandijothi en framgångsrik kamp för daliters rättigheter i området där hon bor.

– Det finns så många som engagerar sig i en rad olika frågor, men inga andra som engagerar sig fullt ut för daliter. Vi för denna kamp eftersom ingen annan gör det lika helhjärtat.

PITCHAIYAMMAL från byn Kottampatti, Madurai

Pitchaiyammal har kämpat för kvinnors rättigheter i över tjugo år. Som pensionerad lärare engagerar hon sig idag bland annat genom att undervisa kvinnor via en socialtjänstorganisation. Med sitt mod och långa erfarenhet är Pitchaiyammal en förebild för många. Hon har till exempel organiserat arbetet för att få en ordentlig väg och en busstation till området där hon bor, och bidragit till upprättandet av ett studentboende för daliter i delstatshuvudstaden Chennai.

– Jag gör det här för att jag vill hjälpa dem som har det svårast, det har jag alltid velat. Ber du mig om hjälp så kommer jag. Jag är inte det minsta rädd för vad andra kan tänkas tycka om det jag gör. Låt dem komma, jag är redo att möta dem!

BOOMA DEVI från byn Kidaripatti, Madurai

Som nybliven ägare till en liten butik utanför ett tempel har Booma Devi mött motstånd från flera håll. De andra butiksägarna vid templet anser inte att hon, som kvinna och dalit, har rätt att driva sin verksamhet. De har bland annat försökt sabotera för henne genom att påstå att hon saknar ett ordentligt tillstånd, och Booma har därför fått kämpa för att bevisa sig duglig. Idag är hennes affärsverksamhet mer etablerad och de direkta hoten mot henne har minskat. För att kunna hjälpa andra kvinnor i liknande situationer har Booma gått med i Evidences kvinnorrättsforum så att hon kan lära sig mer om dalitkvinnors rättigheter.

– Att stärka kvinnors rättigheter, inte minst dalitkvinnors, är helt avgörande för att vi ska kunna komma ur vår situation och ut i världen.

